

GS 900

Trenne Nya

Kärleks. Visor,

Den Första:

Uf Himlen har jag all förvånda, ic. ic.

Den Andra:

Med ångslan sorg och stort besvär, ic. ic.

Den Tredje:

Uf idola och utvalda män, ic. ic.

Alla sjungas efter sina egna behagliga
Melodier.

Calmar, 1820.

Tryckt i C. S. Bergs Bocktryckeri.

Därna H. Sten

är mig
Jonas

Anders G. M. Mörz

Barnskola

1847

Den Förelä:

1. Af himlen har jag att förvänta den dag,
gen, der Solen upprinner så klar, och
nådens kärlek af hjertat betagen, Och
molnen under bristen de for; Ja Solen
och månens lyser upp, och lifvden de sprin-
gar utur sitt klopp, Och gästen han gaf
i den högaste topp.

2. Ja Vintern är andad och Sommar-
en begrund, då alla blad och blommor de
gror; Ja liljan uti lunden under baken
upprinner och Dufvan i Skene bor; Ja
Lärkan och andra foglar små, de spela
uti luften så gäll, De hörer intet opp
förr än den mildaste våll.

3. Blodet det röres uti alla mina år,
ror och hjertat det svulder i mitt bröst,
För det jag ej seer äga den lilla förmån
som jag i min ungdom har haft; Men
ett är det som grämer mig ända, att jag

Skall höra den ynliga lät, Min fader och
moder de hindra mig så swårt.

4.

Mina tankar de wanka så wida
Fring werlden, Ja de wanka så wida
omkring; Jag ser uppå den ena, jag ser
uppå den andra, Men ingen som faller
i mitt sinn, Förr än jag din ögon seck
se; Då tändes upp storkärlek uti mig,
Christ gifwe jag fick lewa den dagen,
Jag finge äga dig.

5.

Ingen uti werlden kan wärre lida,
än som jag för din skuld har gjort. Di-
na ögon de skiner som lampor så klara
och jag skrifwer breswen så fort; Men
ett är det som är inom mig sjelf, Att
jag skall taga afsked ifrån den, som jag
uti werlden har utwalt till min wän.

6.

Jag önskar dig godt af himmelens
nåde, Som dagdroppar faller uti sjö,
Jag önskar dig allsköns wälsignelse och
nåde, som wattenet i beclarna smö; Be-
wara din ära suwwäl, Det beder jag af
hjerter och hjäl, Jag önskar af höjden dig
alltid må gå wäl!

7.

Jag stuter min Wisa och bjuder
adjo, haf taet för hwar kärleks minut,

Som jag hafwer njutit utaf dig min wän,
Jag önskar dig till ett godt slut; Min ögon
de titta uppå mig, när jag skall taga
afsced ifrån dig! Adjo lilla wännen glöm
aldrig bort mig.

Den Andra:

Med ångsten sorg och stort bekymmer,
Jag mig en Wisa gör, Som gammal för
dig, min wän, intill min bleka döds-
öud nåde den som faller är och har,
annan får, Den liknar jag wid wida
djur som uti skogen är.

2.

Men försig med nöda och bekymmer
wandra werlden omkring, Ja skall och
lycklig är wiß den, som har ett stadigt
sinn; Ja den har minning nog, den skal-
tar jag långt högre än fallna menniskor.

Den tyngsta bördan jorden bär, är
Kärleksbördan wißt, Jag önskar hafwet
mången gång, att jag dig aldrig fäst;

Då more jag den sorgen qvitt som mig
så hårdt har qvaldt, Som qvalter mig
och mar: jag går, ja intill grässens brädd.

4.
En färdig lidenas sold en snö, som
fallit i April, När du far bort då vill
jag dö och mer ej vara till; Så hjälper
Gud oss wiserlig att lewa gladelig. Men
ingen högre skattar jag än lilla wännen
min.

5.
Som wädbret blås och vinden far,
så är kärleken din, Du tänker till att
göra mig, det har du i ditt sinn: Du
tänker till att föra dig en rikare än jag,
det får du göra som du vill, det är din
egen sak.

6.
Du saknar jag min lilla vän, mitt
enda tidsfördrif, När får jag se dig
igen, wid hälsa och med lif: När får jag
se dig igen, mitt hjerta vänner sig,
utöfver all den vällighet, Som du vil
gjaf mig.

7.
Som Solen under skynen står,
hon längtar till sitt rum, Så gör och jag
till dig min vän hwar timme och hwar
lund; Hwar dag är som en månad lång,
hwar månad som ett år, mist göras jag
en hjertans sorg, om jag dig aldrig får.

8.
O! böga himmel som ankling ser,
tag bort mitt unga lif, Med gråtand' be-
gon jag till dig flyr, du mig ej öfwer-
gif; Kom lof' mig af de besjorna, som
fånglat hjertat mitt, Och om du det ej
hjelper gör, blir jag dem aldrig qvitt.

9.
Om himmelen mig detta sagt, bad'
jag det aldrig trodt, att en så stor ötro-
genhet, skulle i ditt hjerta bo; Men nu
så börjar det se ut, liksom det skall bli
slut, Den kärlek som fört varit hat, den
börjar flocta ut.

Den Tredje:

1.
Det täcka och utvalda wän, Säll är
den dig får äga, Det! om jag hade dig
till wän, skall jag dig aldrig neka; Fast
bättre är på en fri fot, i ödemarken wan-
dra, Än sitta i en bur af gull och taga
mat af andra.

2.

En fogel sitter i en bur, allt inom

hyra murar Han sjunger wäl af sin na-
tur fast hjertat är bedröfwat: Han sjun-
ger wäl långt bättre än i ödemarken wan-
dra, än sitta i en bur af gul, och taga
bröd af andra.

3.
En hjort som luppde gården öfver,
med trå försylda hornen, Han lifnar
den i skogen går, bland listel och bland
törne; Han har ej lika hurtigt mod, han
är ej lika gläder, Frihet är god, frihet är
bäst, ack! om jag frihet ägde.

Hvad hjälper mig hwad jag har
se, Lång denna werlden wida, Hvad
hjelper mig hwad jag har lärdt, som så
mycket ondt skall lida; Mina owänner,
önska mig, De önska mig stor smärta,
det har jag för den lilla wän, som så be-
drog mitt hjerta.